

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **X. P.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2025, č. j. MV-188283-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2025, č. j. MV-188283-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 11. 2024, č. j. OAM-1600-31/ZR-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve výroku I. žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, a ve výroku II. mu byla podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě poukazoval na to, že již v odvolání namítal, že cestování doklad č. XA, ze kterého správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce opustil území EU dne 28. 6. 2019, neměl důvod správnímu orgánu předkládat v řízení o prodloužení platnosti dokladu o pobytu. Dle žalobce správní orgán I. stupně neuvedl, kdy měl žalobce tento doklad předložit (v jakém konkrétním řízení) a proč. Zdůraznil, že se v průběhu celého řízení nepodařilo postavit najisto, kdy, kde a z jakých zákonných důvodů správní orgán I. stupně pořídil neúplnou kopii tohoto dokladu, ačkoli se má jednat o hlavní důkaz nepřítomnosti žalobce na území ČR. K vypořádání této námítky ze strany žalované uvedl, že pokud žalovaná tvrdí, že tímto cestovním dokladem je prokázána nepřítomnost žalobce na území EU od 28. 6. 2019, pak je dle něj otázka, kdy měla být kopie dokladu pořízena, pro celou věc zcela zásadní. Pokud žalovaná připustila, že neúplná kopie mohla být pořízena v podstatě kdykoli, pak nemůže být důkazem o tom, že mezi 28. 6. 2019 a 29. 12. 2023 nebyl žalobce v EU a v ČR.
4. Dále žalobce namítal, že obě správní rozhodnutí odporují požadavku dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože jsou postavena především na neúplné kopii kopie neplatného dokladu, u které ani není zřejmé, kdo, kdy a z jakých důvodů ji pořídil. V této souvislosti namítl, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaná řádné odůvodnění nahradila pouhým odkazem na své jiné rozhodnutí, konkrétně na rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024, č. j. MV-91940-4/SO-2024. Žalobce nicméně uvedl, že je mu obsah rozhodnutí, na které žalovaná odkazuje, znám. Dále namítl, že fotokopie jeho cestovních dokladů nemohou sloužit jako listinný ani žádný jiný důkaz o jeho nepřítomnosti na území ČR po 28. 6. 2019. Tyto fotokopie mají prokazovat nepřítomnost žalobce na území, ale přitom neobsahují kopie těch stránek, které jsou z hlediska skutečného stavu dle žalobce nejdůležitější, a to těch stran, které podle žalované neobsahují žádné záznamy. Dle žalobce tak mimo jiné není zřejmé, jak správní orgány ve věci žalobce chybějící stránky cestovního dokladu prováděly v rámci dokazování. Namítl, že není možné zajišťovat pro správní řízení listinný důkaz takovým způsobem, že bude pořízen neúplně, a proto nebude moci být předložen účastníkovi řízení k vyjádření jako celek.
5. Závěrem k argumentaci žalované, že během celého řízení mohl žalobce předložit důkazy prokazující jeho přítomnost ve státech EU, namítal, že není na něm, aby prokazoval svou přítomnost ve státech EU, ale naopak, důkazní břemeno jeho nepřítomnosti leží na správních orgánech. Uzavřel, že řízení bylo zahájeno na základě neúplné kopie pořízení z fotokopie neplatného cestovního dokladu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Navrhl, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, žalobní námitky, téměř stejné jako námitky odvolací, odmítla jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
8. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu jako občanu třetího státu s platností od 5. 4. 2004. Ve spise se nachází kopie cestovního dokladu č. XB, s platností od 27. 5. 2023 do 26. 5. 2033, ze kterého je zřejmé, že žalobce na území EU přicestoval dne 29. 12. 2023. Dále se zde nachází kopie cestovního dokladu č. XA, s platností od 19. 11. 2013 do 18. 11. 2023, ze kterého je zřejmé, že žalobce území EU opustil dne 28. 6. 2019.
10. Správní orgán I. stupně zahájil dne 8. 2. 2024 správní řízení z moci úřední o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož vše nasvědčovalo tomu, že doba nepřítomnosti žalobce na území států EU trvala dobu delší než 12 měsíců. Tohoto dne bylo oznámení o zahájení řízení doručeno žalobci, a to současně s výzvou k poskytnutí součinnosti spočívající v tom, aby žalobce doložil závažné důvody jeho nepřítomnosti na území států EU odůvodňující nepřítomnost na území v období od července 2019 do listopadu 2023.
11. Správní orgán I. stupně požádal v rámci řízení o součinnost Českou správu sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) a Policii České republiky, ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „Policie“). ČSSZ v odpovědi ze dne 7. 2. 2024 uvedla, že žalobce není v evidencích evidován od 1. 8. 2023 dosud. Policie téhož dne odpověděla, že žalobce opustil letecky Českou republiku dne 28. 6. 2019.
12. Dne 21. 3. 2024 se žalobce dotázal správního orgánu I. stupně, zda několikastránkový nečíslovaný dokument založený ve spise je součástí spisu a zda se jedná o podnět pro vydání budoucího rozhodnutí. Správní orgán I. stupně na tuto žádost odpověděl kladně s tím, že se jedná o podklad pro vydání budoucího rozhodnutí. Žalobce poté dne 12. 4. 2024 navrhl, aby byl připojen a jako důkaz proveden spis k žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu sp. zn. OAM-447010/MC-2023, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl.
13. V podání ze dne 2. 5. 2024 žalobce kromě námítky podjatosti žalobce namítal, že součástí dokumentu jsou neúplné kopie cestovních dokladů, které zjevně nebyly pořízeny z originálů cestovních dokladů, ale z jiných fotokopíí pořízených na formát papíru A4, kdy je navíc zjevné, že před pořízením kopie z kopie došlo k překrytí papírem či jiným

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předmětem. K podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce namítal, že z nich nevyplývá, že by pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců.

14. Žalobce byl následně na den 8. 7. 2024 předvolán k výsledku, ale ani on ani jeho zástupce se k výsledku bez omluvy nedostavili. Ve vyjádření k podkladům ze dne 9. 9. 2024 žalobce zopakoval své předchozí námitky. Dne 11. 9. 2024 se žalobce naposledy seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu uvedl, že se písemně vyjádří ve lhůtě do 30 dnů. Žádné vyjádření však správní orgán I. stupně neobdržel.
15. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024 bylo ve výroku I. podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušeno žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobce pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, a ve výroku II. mu byla podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že žalobce do dne vydání rozhodnutí nedoložil závažný důvod jeho nepřítomnosti na území a že ani nerozporoval datum svého odletu z území států EU (28. 6. 2019). Skutečnost, že žalobce nepobýval na území států EU v období od 29. 6. 2019 do 28. 12. 2023 dle správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývala z cestovních dokladů č. XB a č. XA, které žalobce předložil správnímu orgánu při žádosti o prodloužení průkazu o povolení k trvalému pobytu na území ČR. Dále správní orgán I. stupně odkázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 562/2006 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), konkrétně na články 10 a 11.
16. Žalobce podal dne 20. 11. 2024 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které dne 2. 12. 2024 doplnil. V odvolání žalobce uplatnil totožné námitky jako v podané žalobě.
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 28. 1. 2025 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaná plně ztotožnila s postupem správního orgánu I. stupně, neboť není pochyb o tom, že žalobce pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu od 29. 6. 2019 do 28. 12. 2023, přičemž tuto skutečnost v průběhu řízení ani nijak nerozporoval, ale pouze odkazoval na neúplné fotokopie svého již neplatného cestovního dokladu č. XA. K námitce rozporu s § 3 správního řádu žalovaná uvedla, že k věci pořízení fotokopie cestovního dokladu se již vyjádřila ve svém rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024, č. j. MV-91940-4/SO-2024 (strana 3), na které plně odkázala. Dále žalovaná odmítla námitku, že fotokopie cestovních dokladů nemohou sloužit jako důkaz o nepřítomnosti žalobce na území po 28. 6. 2019. Uvedla, že žalobce během celého řízení mohl předložit důkazy prokazující jeho přítomnost ve státech EU, a navíc byl řádně vyzván k doložení podkladů odůvodňujících nepřetržitou nepřítomnost v období od července 2019 do listopadu 2023, ty však během řízení nepředložil. V této souvislosti žalovaná odkázala na čl. 11 a 12 Schengenského hraničního kodexu. K námitce, že není zřejmé, kdy a z jakého důvodu měla vzniknout kopie neplatného cestovního dokladu žalobce, žalovaná uvedla, že z cizineckého informačního systému je zřejmé, že předmětný cestovní doklad byl předložen samotným žalobcem dne 8. 1. 2014 v rámci „změny nebo prodloužení cestovního dokladu“, vedeném pod sp. zn. OAM-639/CD-2014. K tomu upozornila na to, že žalobce na území pobývá od roku 2004, tudíž tento již neplatný cestovní doklad musel správnímu orgánu I. stupně určitě předkládat. Připomněla také, že na vlastní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žádost žalobce byl do tohoto spisu připojen spis pod sp. zn. OAM-447010/MC-2023, jehož součástí je i kopie jeho neplatného cestovního dokladu. Zabývala se též přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Závěrem uvedla, že zákon o pobytu cizinců umožňuje, aby cizinci pobývali mimo území. V případě, že však takový pobyt mimo území přesáhne zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti na území, deklarují tím cizinci v podstatě nedostatečnou vazbu k území, ve kterém mají realizovat trvalý pobyt, neboť pevné vazby mají v jiném státě, a musí tedy počítat s tím, že rozhodnutí pobývat dlouhodobě mimo území povede ke zrušení jejich povolení k trvalému pobytu. V postupu správního orgánu I. stupně neshledala pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
20. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*
21. Soud se předně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalobce namítal, že toto odporuje požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož žalovaná odůvodnění nahradila pouhým odkazem na jiné své rozhodnutí.
22. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, NSS uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).“

23. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nicméně není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). Soud v této souvislosti rovněž připomíná, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a všemi jejími aspekty, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
24. Žalovaná odkaz na své rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024, č. j. MV-91940-4/SO-2024, uvedla na straně 5 napadeného rozhodnutí v rámci vyjádření se k námitce pořízení fotokopie cestovního dokladu č. XA.
25. Obsah tohoto odkazovaného rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024, č. j. MV-91940-4/SO-2024, které je součástí správního spisu, je následující: žalovaná v něm zamítla odvolání žalobce proti usnesení vedoucího oddělení pobytového správního řízení Praha IV, odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra jako představeného úřední osoby Ing. D. Š. ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-75413-2/OAM-2024, ve věci námitky podjatosti, kterou v řízení vznesl žalobce. Poukázala na to, že dle prvostupňového usnesení postup uvedené úřední osoby v souvislosti s pořízením fotokopií cestovních dokladů odpovídá stanoveným postupům, označením dokumentu razítkem „*Fotokopie souhlasí s originálem*“ správní orgán potvrzuje stejnopis s originálním dokumentem, který byl kopírován (v daném případě cestovním dokladem, popř. jeho částí), tyto kopie byly vždy vytištěny a opatřeny razítkem, datem pořízení a paraťou. Nepřítomnost žalobce byla úřední osobou dále zjišťována pomocí pobytové kontroly, v systémech IS KODOX a IS OBZOR, a dále v evidenci ČSSZ; dle představeného není nijak zřejmé, že by úřední osoba upravovala podklady pro zahájení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Žalovaná shledala nedůvodnými námitky týkající se neúplných fotokopií cestovních dokladů, dále uvedla, že z úředního záznamu ze dne 14. 5. 2024, č. j. MV-75413-1/OAM-2024 vyplývá, že fotokopie cestovního dokladu č. XB byla vytištěna úřední osobou dne 2. 1. 2024, která sama uvedla, že kopii, kterou obdržela dne 2. 1. 2024 prostřednictvím e-mailu z náběřčího pracoviště OPC Kolbenova, pořídil správní orgán a ona ji následně vytiskla. Žalovaná dále uvedla, že byly pořízeny jen kopie cestovního dokladu, které obsahují záznamy, ty bez záznamů není nutno pořizovat. Konstatovala, že fotokopie originálu cestovního dokladu je obsažena ve spisovém materiálu pod č. j. OAM-1600-16/ZR-2024 a je opatřena razítkem „*CD neobsahuje další záznamy*“, nebyl tak důvod pochybovat o správnosti této fotokopie. Obdobné závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyslovila žalovaná i k fotokopii cestovního dokladu č. XA platného od 19. 11. 2013 do 18. 11. 2023, který úřední osoba vytiskla dne 12. 1. 2024 a fotokopie jeho originálu je opatřena razítkem „*CD neobsahuje další záznamy*“ a je rovněž součástí spisu.

26. Z obsahu odkazovaného rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024 č. j. MV-91940-4/SO-2024 vyplývá, že toto bylo vydáno v rámci nyní vedeného řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to k námitce podjatosti, kterou v tomto řízení vznesl žalobce vůči výše zmiňované úřední osobě, a bylo žalobci doručeno dne 5. 8. 2024 (do datové schránky jeho právního zástupce). Sám žalobce pak v žalobě uznal, že obsah tohoto odkazovaného rozhodnutí je mu znám. Dále soud považuje za podstatné, že přímou citaci tohoto rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024 obsahuje rozhodnutí prvostupňové na str. 3. Jakkoli by tedy nepochybně bylo vhodnější a obecně pro účastníky řízení srozumitelnější, kdyby žalovaná své závěry, dříve vyslovené v odkazovaném rozhodnutí, třeba i jen stručně v napadeném (meritorním) rozhodnutí zopakovala, nedospěl soud k závěru, že by tato nedůslednost žalované způsobovala nezákonnost (nepřezkoumatelnost) napadeného rozhodnutí, a to právě z toho důvodu, že se jednalo o dílčí rozhodnutí vydané v rámci nyní vedeného správního řízení, se kterým byl žalobce prokazatelně seznámen. Dále napadené rozhodnutí k otázce pořízení fotokopie cestovního dokladu č. XA a k tomu, zda tato může sloužit jako důkaz o nepřítomnosti žalobce na území po 28. 6. 2019, obsahuje nejen odkaz na rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024, ale i další úvahu žalované (zejména na str. 5).
27. Z uvedených důvodů, ani pro žádnou z dalších vad zakládajících nepřezkoumatelnost, tedy soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť správní orgány se řádně zabývaly všemi pro věc relevantními skutečnostmi a srozumitelně a přezkoumatelně vysvětlily, proč byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
28. Žalobce dále namítal, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistily skutkový stav věci.
29. Soud neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou, neboť závěr o tom, že žalobce ve vymezeném období nepobýval na území EU, jednoznačně podporují skutečnosti vyplývající z listin založených ve správním spisu, a to zejména kopie cestovních dokladů žalobce, z nichž zřetelně vyplývá, kdy žalobce opustil území EU a kdy do něj opětovně vstoupil.
30. Ve správním spisu se nachází nečíslovaný dokument o 9 listech označený v seznamu spisového materiálu jako „*Podnět*“. Zde se nachází černobílá kopie cestovního dokladu č. E331478793 s otiskem úředního razítka a textem „*Fotokopie souhlasí s originálem*“, z níž vyplývá, že z tohoto cestovního dokladu bylo okopírováno celkem 18 stran. Posledním razítkem je zde výstupní razítko ze dne 28. 6. 2019, vyznačené v Praze-Ruzyni, na str. 46 předmětného cestovního dokladu. Dále se v tomto dokumentu nachází černobílá kopie cestovního dokladu č. XB s otiskem úředního razítka a textem „*Fotokopie souhlasí s originálem*“, z níž vyplývá, že z tohoto cestovního dokladu byly okopírovány celkem 4 strany. V tomto dokladu je na str. 8 vyznačeno vstupní razítko ze dne 29. 12. 2023 s místem Roissy-CDG, Francie. Součástí tohoto dokumentu je i e-mail ze dne 30. 10. 2023, v němž je uvedeno, že tohoto dne dorazila zmocněná zástupkyně žalobce na OPC Kolbenova s podáním žádosti o prodloužení trvalého pobytu, přičemž při lustraci žalobce bylo zjištěno, že poslední odlet byl 28. 6. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

31. Ve správním spisu se pak dále, z podnětu žalobce, nachází spisový materiál sp. zn. OAM-447010/MC-2023, vedený ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu k pobytu. Toto řízení bylo zahájeno podáním žádosti žalobce dne 30. 10. 2023. V tomto spisovém materiálu se nachází Protokol o zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu obsahujícího nosič dat s biometrickými údaji ze dne 2. 1. 2024, č. 10141080367, z něhož vyplývá, že totožnost žalobce byla ověřena podle cestovního dokladu č. XB. K převzetí průkazu o povolení k pobytu došlo dle spisu dne 12. 1. 2024. V tomto spisu se nachází barevná fotokopie cestovního dokladu č. XA, která je opatřena razítky „CD neobsahuje další záznamy“ a „Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 1. 2024“. Tato fotokopie obsahuje 18 stran a posledním razítkem je výstupní razítko ze dne 28. 6. 2019, vyznačené v Praze-Ruzyni, na str. 46 tohoto cestovního dokladu. Součástí tohoto spisu je pak i barevná fotokopie 4 listů cestovního dokladu č. XB.
32. Z výše uvedeného je tak zřejmé, kdy a jakým způsobem správní orgány získaly kopie cestovních dokladů žalobce, přičemž soud v těchto postupech žádnou nejasnost či nezákonnost neshledal.
33. K dostatečnému prokázání podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu odkazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu NSS, který v řadě svých rozhodnutí dospěl k závěru, že samotný cestovní doklad opatřený razítky slouží k prokázání naplnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 20. 7. 2017, č.j. 1 Azs 139/2017-30).
34. Nadto správní orgány svůj závěr o tom, že žalobce pobýval ve vymezeném období mimo území Evropské unie, nezaložily pouze na informacích z kopií dvou cestovních dokladů žalobce, ale tento závěr je podložen i tím, že opuštění území dne 28. 6. 2019, které správní orgán I. stupně zjistil z cestovního dokladu č. E331478793, se zcela shoduje s informací, kterou tento získal od Policie v její odpovědi ze dne 7. 2. 2024. Dle této informace žalobce opustil území dne 28. 6. 2019.
35. Soud dále ke skutečnosti, že správní orgány vycházely (nikoli však výlučně) z kopií cestovních dokladů žalobce, uvádí, že cestovní doklad je ve smyslu § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců veřejnou listinou, takže dle § 53 odst. 3 správního řádu potvrzuje, že jde o prohlášení orgánu, který jej vydal, a není-li dokázán opak, potvrzuje i pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Podle čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu se potom *cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka*. Čl. 12 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu dále konstruuje právní domněnku, že *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě*. Domněnku může příslušník třetí země dle čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu vyvrátit, pokud předloží věrohodné důkazy (např. jízdenky, letenky nebo svědectví). Správnost údajů uvedených v cestovním dokladu, stejně jako vstupních či výstupních razítek v něm otištěných, se tudíž vzhledem k jeho povaze veřejné listiny presumuje. Žalobce měl v průběhu řízení možnost tuto domněnku vyvrátit, resp. ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu prokázat opak (k uvedenému srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 Azs 240/2015-35 nebo ze dne 24. 10. 2017 č. j. 8 Azs 117/2017-47, které se týkají sice dřívějšího Schengenského hraničního kodexu, konkrétně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze dne 15. března 2006, nicméně obsah citovaných norem zůstal stejný i dle současné úpravy).

36. Žalobce však ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem nepřednesl žádnou důvěryhodnou konkurující verzi toho, kde se ve vymezeném období nacházel, natož aby předložil důkazy, jež by ji prokazovaly. Po celou dobu nijak nepopíral, že se ve vymezeném období zdržoval nepřetržitě mimo území států Evropské unie.
37. V této souvislosti k námitce, že v daném případě vedly správní orgány řízení z úřední povinnosti, takže nebylo na žalobci, aby prokazoval svou přítomnost ve státech EU, ale důkazní břemeno stran nepřítomnosti žalobce leželo na správních orgánech, soud uvádí, že nijak nerozporuje, že ve správním řízení zahájeném z moci úřední spočívá povinnost zjištění skutkového stavu věci v míře nezbytné pro vydání rozhodnutí obligatorně na správním orgánu. Skutkový stav zjištěný správním orgánem tudíž musí obstát i za situace, pokud je účastník řízení zcela pasivní. Jak judikoval už dříve NSS, vyšetřovací povinnost správního orgánu není bezbřehá. *„Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se ostatně jevil vůči správnímu orgánu požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, o kterých by z povahy věci měl spíše mít povědomí účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu bylo zjevně ku prospěchu. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit“* (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017 č. j. 2 Azs 115/2017-45, bod 17, obdobně dále např. rozsudek ze dne 21. 6. 2018 č. j. 3 Azs 309/2017-31, bod 15). V daném případě však skutkový stav zjištěný správním orgánem bezpochyby obстоjí.
38. Žalobce v žalobě ani v průběhu správního řízení, ačkoli k tomu byl hned na jeho počátku správním orgánem I. stupně vyzván, neuvedl žádná konkrétní tvrzení, že by v období od 29. 6. 2019 do 29. 12. 2023 pobýval, byť jen jediný den, na území států EU nebo přímo v ČR. Takový závěr přitom nevyplynul ani z obsahu správního spisu, přičemž nelze pominout, že mimo jiné k objasnění toho, kde žalobce ve vymezeném období pobýval, mohl posloužit jeho výsledek, ke kterému byl v řízení před správním orgánem I. stupně řádně předvolán, ale ani on ani jeho zástupce se jej bez omluvy nezúčastnili.
39. Z ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, pokud cizinec pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Toto povolení však nezruší, pokud tato doba byla odůvodněna závažnými důvody. Posouzení existence závažných důvodů tedy bude vždy záviset na konkrétních okolnostech daného případu. Zákonodárce v citovaném ustanovení pouze demonstrativně (srov. dikci „zejména“) uvádí výčet situací, které takové závažné důvody budou představovat vždy, jako těhotenství, narození dítěte, závažné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní vyslání do zahraničí. Stran závažných důvodů soud dále uvádí, že *„zpravidla nebude v moci správních orgánů disponovat znalostí těchto závažných důvodů, aniž by je sám cizinec vyjevil“* (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 17A 3/2023-47). V projednávané věci však žalobce žádné závažné důvody, ačkoliv byl k jejich doložení vyzván, správnímu orgánu I. stupně, nesdělil, a správní orgány tak nebyly povinny za něj domýšlet všechny možné alternativy, kde a z jakých důvodů se žalobce ve vymezeném období, kdy nepobýval na území států EU, nacházel.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

40. Žalobce totiž po celou dobu správního řízení i v podané žalobě uplatňoval námitky pouze k tomu, kdy, kdo a z jakých důvodů pořídil fotokopii cestovního dokladu č. XA, resp. že tento nelze použít jako hlavní důkaz nepřítomnosti žalobce na území ČR. Nad rámec již výše uvedeného soud k těmto námitkám uvádí, že otázka, kdy a jak měla být kopie dokladu pořízena, by mohla být předmětem dalšího zkoumání za situace, kdy by údaje vyplývající z cestovních dokladů byly v rozporu s podloženými tvrzeními žalobce ohledně jeho (ne)přítomnosti ve vymezeném období na území států EU. Žádný takový rozpor ale ze správního spisu nevyplývá (ba naopak žalobcovo opuštění území ČR dne 28. 6. 2019 správnímu orgánu I. stupně potvrdila i Policie), ani sám žalobce nikdy žádnou alternativní verzi zjištěného skutkového děje netvrdil a nedoložil.
41. Soud souhlasí se žalovanou, že nebylo důvodné, aby správní orgány do spisu a mezi podklady pro rozhodnutí zařadily též prázdné stránky cestovních dokladů žalobce, neboť jednak bylo dostatečně prokázáno (viz výše), že tyto další stránky neobsahují žádné údaje, nemohly tak sloužit k prokázání ani vyvrácení skutečností, které byly pro řízení podstatné. Dále, skutkový stav byl jednoznačně a bez pochybností prokázán listinami, které byly součástí spisu. A v neposlední řadě, žalobce ani netvrdil, co konkrétního a podstatného pro řízení mělo z prázdných stránek jeho cestovních dokladů vyplývat. Žalovaná tedy v tomto směru nijak nepochybila.
42. Konečně v kontextu námitky, kdy, kde a z jakých důvodů správní orgán I. stupně pořídil předmětné fotokopie, nelze pominout, že to byl sám žalobce, který v řízení navrhl, aby byl do spisu připojen správní spis sp. zn. OAM-447010/MC-2023, vedený ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu k pobytu, v němž se nachází barevné fotokopie předmětných cestovních dokladů, o nichž nelze pochybovat, že byly pořízeny z originálů těchto cestovních dokladů.
43. Zároveň ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, které by mohly indikovat jakoukoli nepřipustnou (nelegální) úpravu podkladů pro zahájení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Naopak, označení předmětných dokumentů razítkem „*Fotokopie souhlasí s originálem*“ svědčí o tom, že postup dané úřední osoby v souvislosti s pořízením fotokopí cestovních dokladů a jejich založení do spisu byl zcela standardní a v souladu se zákonem.
44. Soud se tak neztotožnil s námitkou žalobce, že fotokopie jeho cestovních dokladů nemohou sloužit jako důkaz o jeho nepřítomnosti na území ČR po 28. 6. 2019. Žalobce ani netvrdil ani neprokázal, že by tomu mělo být ve skutečnosti jinak, tedy netvrdil, ani neprokazoval, že by se ve vymezeném období na území Evropské unie zdržoval. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud vyšly ze shora uvedeného skutkového stavu, který byl ve věci spolehlivě zjištěn a opřen o podklady ve spise. Postupovaly tak v souladu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39).
45. Z uvedených důvodů má soud ve shodě s žalovanou za prokázané, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

46. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.